

A Prelátus 2013. júniusi levele

A Prelátus a Hiszekegy Krisztusról szóló részének utolsó cikkéről („eljön ítélni élőket és holtakat”), valamint a Szentlélekről elmélkedik, és egyben arra buzdít, hogy a megszentelő Szentlélek segítségével már a mostani, várakozással teli időben készüljünk Krisztus uralmára.

2013.06.13.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Június elején mindig különös erővel idézzük fel Szent Josemaría emlékét, hiszen 26-án ünnepeljük az emléknapját, amely a Prelatúrában fontos ünnep. Az életéről elmélkedve és az írásait újraolvasva újból ráébredünk arra, hogy Isten milyen nagy csodákat művel azok lelkében, akik mindenben hűségesek a terveikhez. Nem tudom visszafojtani a Szentírás e felkiáltását: *mirabilis Deus in sanctis suis*,^[1] csodálatos az Isten az ő szentjeiben!

A Krisztussal való teljes azonosulás – amely az életszentség lényege – főként a Szentlélek műve. Adjunk neki hálát szünet nélküli megszentelő munkájáért a lelkekben. Az elmúlt napokban Pünkösöd és a Szentháromság ünnepe alkalmából gyakran emeltük fel szívünket Istenhez, aki – Szent Pál szavaival élve – azt akarja, *hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére*.^[2]

Miután teljes mértékben visszatértünk az évközi időbe, a liturgia emlékeztet rá, hogy a történelem azon korában élünk, amely a Szentlélek pünkösdi eljövetele és Jézus Krisztus dicsőséges, az idők végén bekövetkező eljövetele között húzódik. Ez az igazság a Hiszekegyben is említést kap, utolsóként Krisztus életének misztériumai között. Minden vasárnap a szentmisén megvalljuk, hogy az Úr, aki most az Atya jobbján ül, *újra eljön dicsőségben, ítélni élőket és holtakat, és országának nem lesz vége.*^[3]

A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint „a mennybemenetel óta Krisztus dicsőséges eljövetele a küszöbön áll”,^[4] olyan értelemben, hogy bármelyik pillanatban bekövetkezhet. Egyedül Isten tudja, mikor kerül sor Krisztus második eljövételére, amely a történelem

végét és a világ végleges megújulását jelzi. Ezért pánikkeltés és félelem nélkül, ugyanakkor felelősségteljes módon készen kell állnunk minden pillanatban a Jézussal való végleges találkozóra, amelyre addig az egyes emberek életében a halál pillanatában kerül sor. Istentől jövünk és Istenhez megyünk: ez a valóság a keresztény bölcsesség lényege. Mindazonáltal – amint nemrég Ferenc pápa fogalmazott mintegy panaszként – az emberek **gyakran elfeledkeznek a történelemnek erről a két pólusáról, és főleg a Krisztus visszatérésébe és utolsó ítéletébe vetett hit olykor nem annyira világos és szilárd a hívek szívében.**

[5]

E végleges találkozót az Úrral megelőzi az Ő szüntelen működése a mindennapi élet valamennyi pillanatában. Emlékszem, milyen erővel kérte Szent Josemaría az Úr e

folytonos működését bennünk: *mane nobiscum!*,[6] maradj velünk! Mi is kérjük ezt Tőle, annak tudatában, hogy hagynunk kell, hogy működjön az életünkben? Az Atyánk arra is buzdított, hogy álljunk készen rá, hogy Isten bármelyik pillanatban számon kérheti rajtunk az életünket.

Az Útban így írt: **„Onnét leszén eljövendő ítélni eleveneket és holtakat” – imádkozzunk a Hiszekegyben. Adja Isten, hogy ne veszítsd szem elől ezt az ítéletet, ezt az igazságot és ezt a Bírót.**[7]

Tanúja vagyok annak, hogy ő nap mint nap elmélkedett erről az eshetőségről, amely örömmel töltötte el; és ugyanígy kellene örülnünk nekünk is, akik tudatában vagyunk annak, hogy Isten gyermekei vagyunk. Majd hozzátette: **Nem ég szívedben a vágy, hogy Isten-Atyád meglegedését lásd, amikor ítéletedre kerül a sor?**[8]

A mostani idő, a történelem azon korszaka, amely osztályrészünkül jutott, „a várakozás és a virrasztás ideje”,[9] amelyben a jó gyermekek lelkesedésével és odaadásával kell dolgoznunk, hogy a kegyelem segítségével apránként meghonosítsuk Isten országát, amelyet Jézus Krisztus teljesít majd be az utolsó napon. Így olvassuk a talentumokról szóló példabeszédben, amelyről az Atyánk sokszor beszélt. [10] A Pápa is szót ejtett róla egy katekézisében a hit éve kapcsán.**Az Úr visszatértére való várakozás a cselekvés ideje. (...) Ebben az időszakban kell gyümölcsöztetnünk Isten ajándékait nem saját magunk, hanem Isten, az Egyház, a testvéreink számára. Mindig arra kell törekednünk, hogy növeljük a jót a világban. Különösen ma, ebben a válságos időszakban fontos, hogy ne zárkózzunk önmagunkba, ne ássuk el**

talentumunkat, lelki, szellemi, anyagi javainkat, mindazt, amit az Úrtól kaptunk, hanem nyíljunk meg, legyünk szolidárisak, legyünk figyelemmel másokra.[11]

Gyermekeim, ne feledkezzünk el a tanácsokról, és tegyünk meg mindent azért, hogy mások is – sokan! – ne csak meghallgassák, hanem igyekezzenek a gyakorlatba átültetni őket. Végső soron minden összefoglalható annyiban, hogy Isten iránti szeretetből odafigyelünk a többiek szükségleteire, kezdve azokon, akik családi, szakmai vagy társadalmi okokból fakadóan a legközelebb állnak hozzánk, mindig szem előtt tartva azt, amit Keresztes Szent János szavait idézve ír a *Katekizmus*: „Életed estéjén a szeretet alapján leszel megítélve”.[12] Így állítja elénk Krisztus is az utolsó ítéletet Szent Máté evangéliumában. [13] Hogy tudunk szolgálni másoknak? Természetfeletti és

természetes örömmel kínáljuk ezeket az apró figyelmességeket, melyeket mindennap keresnünk kell?

Ismétlem, a végső dolgok gondolata nem szabad, hogy félelemmel töltsön el minket és megbénítsa a lelkünket, hanem alkalmat kell látnunk bennük arra, hogy kiegyenesítsük földi utunkat és ahhoz igazítsuk, amit Isten vár mindegyiküinktől. Arra kell ösztönöznünk, hogy **jobban megéljük a jelent. Isten irgalmasan és türelmesen felkínálja nekünk ezt az időszakot, hogy mindennap megtanuljuk felismerni őt a szegényekben és kicsinyekben, hogy a jó érdekében cselekedjünk, hogy éberek legyünk az imában és a szeretetben.**[14]

A Szentlélek – akit Jézus dicsőséges mennybemenetele után elküldött a világba – megtart és ösztönöz minket. Örömmel elmélkedtünk róla nemrég, Pünkösd ünnepén, és megvalljuk

létezését és működését az Egyházban, valahányszor elimádkozzuk a Hiszekegyet: *hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben, aki az Atyától és a Fiútól származik; akit éppúgy imádunk és dicsőítünk, mint az Atyát és a Fiút. Ő szólt a próféták szavával.*[15]

Olyan igazságról van szó, amely az emberi értelem számára elérhetetlen, de amelyet Krisztus kinyilatkoztatott az apostoloknak, és amely megmutatja Isten nagyságát és tökéletességét. „Az Atya senkitől sem lett, sem nem teremődött, sem nem született. A Fiú egyedül az Atyától való, nem lett, sem nem teremődött, hanem született. A Szentlélek az Atyától és a Fiútól való, nem lett, sem nem teremődött, sem nem született, hanem származik.”[16] A *Katolikus Egyház Katekizmusa* tömören összefoglalja mindezt: „Az isteni Egység Háromság”.[17]

A Szentlélek az első két isteni Személy közötti Szeretet: teremtetlen és végtelen Szeretet, az Atyával és a Fiúval egylényegű Szeretet, örök Szeretet, aki az Atya és a Fiú kölcsönös odaadásából származik: egy tökéletesen természetfeletti misztérium előtt állunk, amelyet Jézus Krisztus kinyilatkoztatása révén ismerünk, és amely segít megértenünk a szeretet ajándékának nagyságát. Krisztus szavai alapján az egyházatyák és a Tanítóhivatal útmutatásait követő egyéb nagy teológusok igyekeztek valamilyen módon – ugyanakkor mindig a hit félhomályában – bebizonyítani a Szentlélek isteni mivoltát.

Annak alapján, ahogy az emberi teremtmények – akiket Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett – ismernek és szeretnek, valamint azon nevek és küldetések alapján, melyeket a Szentírás a Szentléleknek tulajdonít, a Szentlélek származását

az Atya és a Fiú közötti önmagában létező Szeretetként magyarázták. Amint az Atyaisten saját lényegét ismerve nemzi a Fiút, úgy az Atya és a Fiú egyetlen, örök és végtelen szeretettel szeretik egymást, amely maga a Szentlélek.

Milyen örömmel és békével kell eltöltenie minket az abba vetett hitnek, hogy minden egyes pillanatban segítségünkre van a Szentlélek! Nemcsak kívülről áll mindig mellettünk, mint egy kedves barát, hanem vendégként az Atyával és a Fiúval együtt a lelkünkben lakozik, amikor kegyelmi állapotban vagyunk. Ő a *gondok között nyugalom, hőség ellen oltalom, zokogásban könnyülés*,^[18] amint az Egyház a pünkösdi szekvenciában imádkozza. Ő a *lux beatissima*, a mennyei fényesség, amely a lelkünk mélyéig hatol: megvilágít, hogy jobban megismerjük Krisztust, megerősít, hogy közelről kövessük,

amikor az akadályok és
viszontagságok utunkat állni
látszanak, arra ösztönöz, hogy
kilépjünk saját magunkból, hogy a
többiekkel foglalkozzunk és Istenhez
vezessük őket.

***Isten ereje és hatalma bevilágítja
a föld színét. A Szentlélek
szakadatlanul segíti Krisztus
Egyházát, hogy az mindig és
mindenben magasba emelt jel
legyen a népek számára, amely
Isten jóságát és szeretetét hirdeti
az embereknek (vö. Iz11,12).***

***Bármennyire nyomasztanak is a
korlátaink, mi, emberek
bizalommal tekinthetünk az égre
és eltelhetünk örömmel: Isten
szeret bennünket, és megszabadít
a bűneinktől. A Szentlélek jelenléte
és működése az Egyházban záloga
és ígérete az örök boldogságnak,
annak az örömnak és békének,
melyet Isten számunkra készít.[19]***

Azon metaforák között, melyekkel a Szentírás a Szentlélekről beszél, az egyik leggyakoribb a víz, ez a természetes élethez elengedhetetlen elem: ahol teljesen vagy részben hiányzik, minden elsivatagosodik, és az élőlények megbetegszenek vagy meghalnak. A víz az egyik legnagyobb ajándék, amelyet a Teremtő az emberekre bízott, hogy mindenkinek szolgálva jól gazdálkodjanak vele.

Természetfeletti szinten ez az életforrás a Szentlélek. A samariai asszonnyal folytatott párbeszédében, majd később a sátoros ünnepen Krisztus megígérte, hogy aki hittel fogadja szavait, annak *élő vizet* ad, hogy aki őt keresi, annak belsejéből *élő víz forrása fakad*. Szent János megjegyzi, hogy *ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne hívők részesülnek.*[20]

A Szentlélek az isteni kincsek kifogyhatatlan forrása a

keresztények számára. A keresztségben és a bérálásban kaptuk meg; valahányszor a bűnbánat szentségéhez járulunk, újra megkapjuk, Krisztus végtelen érdemeinek köszönhetően; eljön a lelkünkbe és testünkbe valahányszor magunkhoz vesszük az Oltáriszentséget és a többi szentséghez járulunk; valamint a belénk öntött erények és a Szentlélek ajándékai által működik a lelkiismeretünkben. Egyszóval a küldetése abban áll, hogy Isten valódi gyermekeivé tegyen minket, és hogy a segítségével e méltóságnak megfelelően viselkedjünk. **Megtanít Krisztus tekintetével nézni, úgy élni, ahogy Krisztus élt, úgy fogni fel az életet, ahogy Krisztus tette. Ezért csillapítja életünk szomját az élő víz, amely a Szentlélek.**[21]

A Szentlélek, az Úr és éltető, aki a próféták által szólt és felkente Krisztust, hogy továbbadja nekünk

Isten szavát, most is hallatja hangját az Egyházban és a lelkek mélyén. Ezért ***a Szentlélek szerint élni azt jelenti: hitből, reményből és szeretetből élni, hagyni, hogy Isten birtokba vegyen minket, és gyökerestül megújítsa a szívünket, az ő mértéke szerint.***^[22] Köszönjük meg neki, ahogy jó apa és anya módjára gondoskodik rólunk, hiszen ennél még jóval több ő számunkra. Gyakran fordulunk hozzá? Nap mint nap megújítjuk az elhatározásunkat, hogy figyelmes lélekkel várjuk a sugallatait? Igyekszünk ellenállás nélkül követni azokat?

Annak érdekében, hogy e vágyaink valóra váljanak, azt ajánlom, hogy tegyétek magatokévá azokat a szavakat, melyeket Szent Josemaría vetett papírra a Mű első éveiben: ***Jöjj el, Szentlélek Úristen! Világosítsd meg értelmemet, hogy megismerjem parancsaidat. Erősítsd meg szívemet az ellenség***

*kísértései ellen, lobbantsd lángra
akaratomat... Meghallottam
hangodat, és nem akarom
megkeményíteni a szívemet és
ellenállni, mondván: majd,
holnap. Nunc cœpi! Most, nehogy
ne legyen számomra holnap.
Igazság és bölcsesség Lelke,
értelem és tanács Lelke, öröm és
béke Lelke! Akarom, amit te
akarsz; akarom, mert te akarsz;
úgy akarom, ahogy te és akkor,
amikor te akarsz...[23]*

Kérjük a Szentlelket teljes
bizalommal az Egyházért és a
Pápáért, a püspökökért és papokért,
az egész keresztény népért. Különös
módon kérjük segítségét az Egyház e
kis része, az Opus Dei, a Mű tagjai és
munkatársai, valamint mindenki
számára, akik részt vesznek apostoli
tevékenységeinkben attól a vágytól
hajtvva, hogy jobban szolgálják Istent
és embertársaikat. Micsoda vigaszt
nyújt Jézus Szentséges Szívének

ünnepe és Szűz Mária Szeplőtelen Szívének emléknapja! Forduljunk bátran a béke, a szeretet, az öröm és a biztonság e menedékeihez.

Két napja tértem vissza Dél-Afrikából, ahol a Mű tevékenysége egyre biztosabb lábakon áll. Tudjátok jól, hogy szeretnék jelen lenni mindenütt, ahol a leányaim és fiaim dolgoznak. Ott vagyok veletek az imádságon, a szívesen vállalt áldozaton, az Istennek felajánlott munkán keresztül. Egyesüljetek a szándékaimmal, és imádkozzatok értem, különösen 14-i születésnapom alkalmából, hogy mindig és mindenben egyedül az a vágy vezessen, hogy Istent, az Egyházat, a lelkeket és mindannyiótokat szolgáljak olyan örömteli és teljes módon, ahogy az Atyánk tette, valamint a szeretett don Álvaro és mindazok hűségével, akik már előttünk átköltöztek a mennyei hazába.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2013. június 1.

© *Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* [1] Zsolt 67(68),36

[2] 1Tim 2,4

[3] RÓMAI MISEKÖNYV: Nicea-
konstantinápolyi hitvallás

[4] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
673

[5] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. április 24.

[6] *Lk* 24,29

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 745

[8] *Ugyanott*, 746

[9] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
672

[10] Vö. *Mt* 25,14-30

[11] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott
szentbeszéd, 2013. április 24.

[12] KERESZTES SZENT JÁNOS:
Avisos y sentencias, 57, a *Katolikus
Egyház Katekizmusában*, 1022

[13] Vö. *Mt* 25,31-46

[14] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott
szentbeszéd, 2013. április 24.

[15] RÓMAI MISEKÖNYV: Nicea-
konstantinápolyi hitvallás

[16] *Quicumque*, Szent Atanáz-féle
hitvallás

[17] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
254.

[18] RÓMAI MISEKÖNYV: Pünkösdi
ünnepe, *szekvencia* [19] SZENT
JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*
(*Krisztussal találkozni*), 128

[20] Vö. *Jn* 4,10-13; 7,37-39

[21] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. május 8.

[22] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que*
pasa (Krisztussal találkozni), 134

[23] SZENT JOSEMARÍA: Kézírtatos
feljegyzés, 1934. április